

Poveste la modă

Ștefan Doroftei Doimneanu

Am fost miri pe-altar de astre, înfiați de nopți flămânde
Ce ne devorau iubirea în foc alb de zei cernut,
Am fost marea, am fost briza, am fost bărci plutind pe unde,
Am fost țarmuri, am fost valuri ce puneau pe trup sărut.

În priviri eram doi îngeri cocoțați pe vis de seară,
Amândoi doream o navă să ne poarte-n viitor,
Amândoi sfidam arginții, bogăția ca povară,
Eram storși de timp și vlagă dar n-aveam la inimi stor.

Ne plimbam prin mii de visuri, si furam din urse stele,
Pe copacii de pe lună tot mereu ne cățăram,
Prin portal de răsărituri lăsam briza să ne spele
Și în noi, fără-ncetare, ne urcam, ne coboram...

Și atunci când viața noastră hoinărea-n haine regale
Din corola fericirii spre tentații-ai navigat,
Ai ales un Eldorado să culegi alte petale
Din grădini zidite-n aur, de un prinț mult mai bogat.

Când hârtia dezgolită de substratul dintre rânduri
Îmi spunea pe veci adio ca un viscol grațiat,
Glasul mi-a murit degrabă amputat se frig și gânduri
Și-am rămas un vis de gheață cu blesteme tămâiat.

Cerul urlă și se-cruntă fulgerând a disperare,
Pe obraji de valuri bete, lacrimile nopții curg,
Sulițetle de lumină mi se-nfig în ochi de sare,
În văpăi de doruri arse se adună și se scurg.

10.05.2019